

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Første behandling af lovforslag nr. L 231: Forslag til lov om ændring af lov om social service. (Tilskud til høreapparater).
Af socialministeren (Henrik Dam Kristensen).
(Fremsat 30/3 2000).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Inger Bierbaum (S):

Dette lovforslag har været længe undervejs. Det har igennem længere tid været til debat både i de hørehæmmedes organisationer, i offentligheden, i amterne og her i Folketinget, hvordan vi kan mindske ventetiden for de hørehæmmede, når de skal have et høreapparat – en ventetid, der fortsat er for lang i en del af vore amter.

Men nu står vi med et lovforslag, der efter Socialdemokratiets holdning vil være et nyttigt element i bestræbelserne på at nedbringe ventetiden, og som det er foreslået skal træde i kraft 1. juli i år. Vi lægger afgørende vægt på, at alle hørehæmmede fortsat kan vælge et offentligt finansieret tilbud, der er gratis for den hørehæmmede.

Det offentlige tilbud vil efter vores opfattelse fortsat være hovedhjørnesteinen i den danske høreomsorg. Det er derfor også vigtigt, at vi er opmærksomme på, at effektiviteten og kapaciteten på de offentlige audiologiske afdelinger fortsat skal forbedres – en opgave, som amterne er forpligtede til at løse – og særlig, at der sikres tilstrækkeligt fagligt uddannet personale.

Vi hilser derfor med glæde, at forslaget peger på, at Amdrårdsforeningen og Undervisningsministeriet i samarbejde med Socialministeriet og Sundhedsministeriet vil udvide og omlægge audiologassistentuddannelsen, og det må formodes, at ventelisterne gennem dette arbejde for alvor kan reduceres.

De hørehæmmede over 18 år sikres i forslaget en ekstra valgmulighed. De kan vælge en godkendt privat leverandør med medfølgende tilskud på 3.000 kr. pr. høreapparat efter anvisning hos en specialist på øre-, næse- og halsområdet. Men det skal selvfølgelig sikres, at kvaliteten i disse tilbud er lige så god som i det offentlige.

Det er en klar forbedring af tilbudet til de hørehæmmede, og derfor er vi også tilfredse med forslagens bestemmelser om kvalitetssikring og

godkendelse af private leverandører, som Sundhedsministeriet står for.

Vi har desuden noteret os, at forslaget nærmest er identisk med flere af de anbefalinger i den hvidbog, som en række eksperter og interessenter, på området, heriblandt Landsforeningen for Bedre Hørelse, udgav i december sidste år. Høringssvarene tyder desuden på, at forslaget har ramt en rigtig god balance mellem de lægefaglige og socialpolitiske hensyn på den ene side og de konkurrencemæssige hensyn på den anden, der tidligere har været til debat.

Vi ser derfor forslaget som et vigtigt skridt i arbejdet for at nedbringe ventetiden og for at skabe en effektiv tilrettelæggelse af høreomsorgen.

Socialdemokratiet kan derfor støtte forslaget.

Erik Larsen (V):

Fra Venstres side vil vi gerne sige tak for et godt forslag. Vi har ved gentagne lejligheder fra Venstres side her i salen simpelt hen kritiseret regeringen for ikke at komme med et initiativ på det her område. Der har været helt uacceptable ventetider for hørehæmmede, når de skulle i behandling og have et høreapparat. Vi har simpelt hen ikke kunnet være det bekendt.

Derfor er det glædeligt at se, at forslaget her helt klart vil nedsætte ventetiden, og at man fra Amdrårdsforeningens og andres side er klar til at gøre en større indsats for at uddanne personale.

Vi er selvfølgelig også tilfredse med, at der i lovforslaget vedrørende det kommende frie valg mellem offentlige og private, som vi jo går ind for på alle områder, er en paragraf, hvorefter man skal forsøge at sikre, at den kvalitet, som man må forvente på det her område, også er til stede.

Men så har jeg et lille hjertesuk, for selv om det fremgår af forslagets bemærkninger, at det her vil betyde en ekstraudgift, så er jeg ikke ikke sikker på – jeg har i hvert fald ikke kunnet læse det anderledes – end at det dækker over, at man forventer et større flow på det her område og dermed en nedbringelse af ventelisterne, så man altså får en merudgift på grund af, at en pukkel forventes afviklet.

Men spørgsmålet for Venstre er jo, om de 3.000 kr., der er sat ind som det, man kan få, når man vælger et privat tilbud, er tilstrækkeligt. Jeg synes, det er utrolig vigtigt, at vi får sat det beløb, så det er ordentligt i forhold til, når man vælger det offentlige tilbud.

Jeg vil godt gøre opmærksom på, at den gruppe af mennesker, vi her taler om, efter vores opfattelse aldrig har været dem, der har haft den store bevågenhed, når der skulle tildeles midler her fra Folketingets side, og vi vil fra vores side se meget på, om det beløb er det rigtige beløb i den sammenhæng.

(Kort bemærkning).

Inger Bierbaum (S):

Jeg vil gerne til hr. Erik Larsen sige, at selv Konkurrencestyrelsen og Dansk Medicinsk-Audiologisk Selskab finder den balance, som jeg omtalte, som en god og ordentlig balance.

Det er blot som svar på, om beløbet er det rigtige. Man nævner det som en god mellem-løsning, men vi kan jo yderligere under udvalgsarbejdet drøfte disse ting.

(Kort bemærkning).

Erik Larsen (V):

Jamen det er jo altså ikke altid, at fordi nogle mener, at der er en balance, så er det den rigtige balance. Jeg vil da gerne kvittere for fru Inger Bierbaums tilsagn om, at det her er noget, vi kan drøfte åbent i udvalget og prøve at få nogle eksempler på, hvordan den virkelige verden vil komme til at se ud for de mennesker, det her handler om. Det siger jeg tak for.

Jens Heimburger (KF):

Det Konservative Folkeparti støtter som helhed forslaget, som har til formål at skabe øget valgfrihed og hurtig adgang til behandling. Vi kan kun ærgre os over, at det ikke er fremkommet noget før, for vi har jo kendt problemstillingen med ventelister.

Men vi finder, at regeringen kun tager et halvt skridt, idet valgfriheden mellem offentlig og privat behandling kun ledsages af et forholdsvist beskedent bidrag på 3000 kr. for høreapparater og service.

Vi så gerne, at man i højere grad gjorde det muligt for alle indtægtsgrupper at kunne benytte valgfriheden, og derfor vil vi anbefale, at det under behandlingen af forslaget overvejes, om man kan forhøje tilskuddet til en procentgrænse, f.eks. 80 pct. af prisen for ydelsen. Borgeren vil således fortsat selv skulle deltage i finansieringen, men man kunne give en mere ligeværdig konkurrencesituation mellem offentlige og private tilbud til hørehæmmede.

Samtidig kan vi forstå, at godkendelsesordningen for de private udbydere måske er en hel

del bureaukratisk, og vi vil derfor anbefale, at man under udvalgsbehandlingen ser nærmere på den godkendelsesprocedure, også for den del, der omhandler adgangen til at oprette uddannelsespladser hos private.

Vi støtter altså samlet set lovforslaget, men finder, at regeringen burde tage et mere, jeg vil ikke sige dramatisk skridt, men et større skridt, der sikrer de hørehæmmede en større valgfrihed.

Villy Søvnal (SF):

Lovforslaget her følger efter en lang diskussion om, hvordan vi kommer ventelisterne til høreapparater til livs. Årsagen til de stigende ventelister er jo flere, bl.a. at efterspørgslen er stærkt stigende. Der er i lovforslaget nævnt fra 53.000 udleverede høreapparater i 1993 til 65.000 i 1997.

Der har tidligere været fremsat forslag af sådan mere ideologisk art, om at pengene følger høreapparatet, hvilket vi afviste, dels ud fra et principielt ønske om, at udleveringen foregår i offentligt regi – det ønske har vi fortsat principielt, men modsat synes jeg, at det er svært at blive ved med at leve med en situation, hvor ventelisterne er så lange, som de er – dels ud fra, at vi ikke synes, at der er gjort nok for at fjerne ventelisterne i offentligt regi, og dels fordi vi mente, at der var for mange tvivlsomme leverandører; et synspunkt, vi stadig har, og som vi dengang blev støttet i også af brugerorganisationen.

Det, der så foreligger nu som lovforslag, er, at den hørehæmmede selv kan vælge at lade høreapparatbehandlingen foregå i det offentlige regi – altså ikke nogen tvang – eller vælge at modtage 3.000 kr., dog højst prisen på et høreapparat, ved at gå til en godkendt privat høreapparatleverandør, dog kun for unge over 18 år og kun hvert fjerde år, medmindre hørelsen formindskes markant.

Det, der er afgørende for os i vores stillingtagen, er, at man stadig kan få et gratis høreapparat i offentligt regi, at behovet for at udvide uddannelseskapaciteten for audiologer samtidig understreges, og at de private, der får lov til at udlevere høreapparater, skal godkendes. Det vil sige, at der ligger en kontrol, og vi vil være meget interesserede i under udvalgsarbejdet at sikre den kontrol. Og hvis det alt sammen lykkes tilfredsstillende, vil det munde ud i, at vi støtter lovforslaget.

Inge Refshauge (DF):

Det er jo ikke første gang, vi drøfter høreapparater her i Folketingssalen, og det er i grunden slet ikke så længe siden sidst. Det er sådan cirka et år siden. Dengang støttede Dansk Folkeparti det forslag, som Fremskridtspartiet fremsatte. Nu fremsætter socialministeren også et, der ligner det noget, og det støtter vi også. Men vi har nogle ting, vi gerne vil have afklaret.

Forslaget lægger jo op til, at hørehæmmede får en vis valgfrihed i forbindelse med anskaffelse af et høreapparat, idet der gives 3.000 kr. i tilskud. Det er altså ikke meget, og det giver en meget begrænset valgfrihed, hvis man vælger en privat, vel at mærke godkendt, høreapparat-leverandør. I det offentlige fås høreapparatet så gratis.

Grunden til dette forslag er ganske sikkert ventelisteproblematikken på høreapparatområdet. Ansøgerne skal dog være henvist af en speciallæge i øre-, næse- og halssygdomme. Vi mangler audiologer her i landet, og som jeg kan høre nu, er regeringen i samarbejde med Amtsrådsforeningen for at få nogle flere uddannet, og det hilser vi velkommen, for ellers kommer vi aldrig nogen sinde de ventelister til livs.

Men jeg har også et spørgsmål til socialministeren, som jeg i øvrigt også vil rose for et godt initiativ her. Kunne det ikke tænkes, at sådan noget som senhøreskader fremover kunne undersøges hos audiologassistenterne? Det kunne måske give lidt mere luft til ventelisterne. Men det er sådan noget, vi kan diskutere i udvalget.

Dansk Folkeparti er selvfølgelig meget positivt over for lovforslaget. Vi vil bare gerne drøfte størrelsen af det tilskud, og vil vi gerne drøfte det om audiologassistenter, der kan undersøge senhøreskader.

Annie Lunde Hansen (CD):

Jeg vil gerne indlede med at sige, at for CD betyder det mindre, om høreomsorgen foregår i offentligt eller privat regi. Men det er afgørende, om de hørehæmmede får den rigtige diagnose og behandling, der hviler på et videnskabeligt og veldokumenteret grundlag. Sådan er det i dag på de offentlige høreklinikker, som har skaffet Danmark ry for at have verdens bedste høreomsorg.

Problemet er ventelisterne, som ikke løses nu, men måske kan løses på længere sigt, og det erkendes også i bemærkningerne. Det manglende personale er en barriere, og nye, private udbydere må i givet fald lokke med bedre løn og

dermed beklageligvis dræne de offentlige høreklinikker for personale.

For det første er der ikke tilstrækkeligt med egnede praktikpladser til uddannelse; der er ikke tilstrækkeligt med praktikpladser til uddannelse af audiologassistenterne. Og for det andet har kommende nyuddannede audiologassistenter jo ikke den fornødne erfaring til at kunne fungere på egen hånd hos en privat udbyder. Det er også et problem, og en følørdning er noget, CD ønsker at få set på.

I sammenligning med tidligere lovudkast er der blevet luget nogle tidsler ud. Begreberne komplicerede og ukomplicerede høretab er væk, og ingen er udelukket fra at vælge gratis behandling på de audiologiske afdelinger, som har den medicinsk-audiologiske ekspertise. Men hvis man vil, kan man vælge en godkendt privat leverandør efter henvisning fra en øre-, næse- og halslæge og få et tilskud på 3.000 kr. til dækning af høreprøve, høreapparat, tilpasning, afprøvning, service og garanti.

Spørgsmålet er, om dette beløb er stort nok. Rækker pengene ikke, hedder det rent ud sagt cool cash, brugerbetaling for resten. Jeg synes, at indførelsen af den model nu kræver grundig omtanke, og i hvert fald har forslaget en række løse ender, som skal afklares. F.eks. er der ikke taget højde for, at patienter kan shoppe mellem det private og det offentlige. Der mangler en form for registrering.

Der er heller ingen retningslinjer for, hvordan den lægelige tavshedspligt skal håndteres ved udveksling af lægelige oplysninger mellem det offentlige og en privat leverandør. Ser man på betingelserne for, at et nyt tilskud ikke kan udløses, før 4-års-fristen er udløbet, så er der ikke taget stilling til, hvem der skal vurdere, om der er sket en så markant forværring af hørelsen, som kræves, og heller ikke til, hvad der forstås ved markant. Der er ikke nævnt noget om patientens mulighed for klageadgang. Og der siges intet om en sammenblanding af rollen som diagnosticerende ørelæge og sælger af høreapparater eller om andre situationer, der er parallelle til det, man netop nu slås med på apotekerområdet.

Alle disse ting ønsker CD afklaret, før vi kan tage endelig stilling til lovforslaget.

Anders Samuelsen (RV):

Der har i hvert fald igennem de sidste 10 år været lange ventelister for at få et høreapparat i det offentlige system. Selv om der af flere om-

gange er blevet tilført midler til området, så er det stadig væk ikke lykkedes at komme ventelisterne til livs eller i det mindste at afkorte ventetiden. I 1996 var den gennemsnitlige ventetid på undersøgelse på en offentlig høreklubnik 28 uger med en spredning fra 8 til 44 uger. I 1999 var den tilsvarende gennemsnitlige ventetid 39 uger med en spredning fra 8 og helt op til 92 uger.

Samtidig ved vi fra brugerne, at den service, som den enkelte høreapparaturbruger får, heller ikke har været særlig imponerende på mange områder. Og der er faktisk rigtig mange mennesker, som er berørt af et dårligt offentligt system på det her område. I Danmark er der fra 250.000 til 300.000, der har et høreapparat, og der udleveres mellem 60.000 og 70.000 høreapparater årligt fra de offentlige klubnikker.

Regeringen har derfor overvejet, om hørehæmmede kunne vælge en høreapparaturbehandling i privat regi og har i den forbindelse fremsat et ønske om at sikre kvaliteten af høreapparaturbehandling hos private udbydere.

I erkendelse af, at der ikke er udsigt til nedbringelse af ventelisterne i det offentlige system, lægger vi i Det Radikale Venstre vægt på, at der bl.a. på baggrund af den erkendelse nu lægges op til, at man kan bryde et mere end 50 år gammelt monopol og give adgang til friere valg af leverandør af høreapparater. Det er et forslag, som vi er meget positive over for fra Det Radikale Venstres side.

Der er behov for at tænke i nye baner og finde alternative løsninger, hvis vi skal forbedre den offentlige service over for borgerne på dette område, og det er vort håb og forventning, at en øget konkurrence og fokusering på kvalitetssikring i såvel det offentlige som det private regi, som der lægges op til med dette lovforslag, på længere sigt vil medvirke til at nedbringe de alt for lange ventelister til den offentlige høreomsorg.

Konkret foreslås det, at den hørehæmmede, der som et uomtvisteligt krav for at få tilskuddet er henvist til behandling af en speciallæge i øre-/næse-/halssygdomme, selv kan vælge, om han eller hun vil lade sig behandle i det offentlige uden egenbetaling eller gå til en godkendt privat forhandler og få et tilskud på 3.000 kr. pr. høreapparat med sig.

Med hensyn til at sikre kvaliteten af den private leverandørs ydelse mener jeg faktisk, at forslaget tager højde for denne problemstilling. Det er kun godkendte leverandører, der kan til-

byde behandling med tilskud, og Sundhedsstyrelsen udarbejder i den forbindelse nogle mere konkrete retningslinjer for, hvilke krav udbydere skal opfylde for at få en godkendelse. Retningslinjerne vil indeholde objektive kriterier for, hvad god høreapparaturtilpasning er.

Vi ønsker i Det Radikale Venstre selvsagt ikke en socialt skæv ordning, men på den anden side mener vi ikke, man kan blive ved med at vende ryggen til de store problemer, der faktisk eksisterer på dette område. Hvis de hørehæmmede ikke får den nødvendige hjælp, bliver de på grund af den nedsatte kommunikationsevne mere isolerede, og det er altså en kvart million mennesker, vi taler om.

Ofte opstår der i kølvandet på den hørehæmmede tillige problemer med identitet og selv-værd, hvilket igen smitter af på den hørehæmmedes evne til at bevare et arbejde, få en videre uddannelse eller blive omskoleet i forbindelse med strukturelle ændringer i virksomhederne. Mange hørehæmmede vælger derfor også at trække sig tidligt tilbage fra arbejdsmarkedet, og konsekvensen er voksende social- og sundhedsomkostninger, når en hørehæmmede går fra arbejdsmarkedet til en tilværelse med understøttelse eller kontanthjælp. Det ville i den forbindelse være interessant at få nærmere undersøgt, hvad det egentlig koster samfundet, at en stor del af befolkningen lider under et ubehandlet tab af hørelsen.

Det har også været fremført i debatten, at det vil dræne den offentlige høreomsorg for radiologer og radiologassistenter, hvis man fremsætter et sådant forslag. Jeg kan godt forstå argumentationen, men jeg mener ikke, at den holder vand på dette område, i hvert fald ikke på længere sigt. Det er beklageligt, at man ikke allerede for mange år siden har sørget for at øge antallet af unge, der tager uddannelsen til audiologiassistent, men nu har Undervisningsministeriet besluttet at uddanne flere audiologiassistenter, og det skulle på længere sigt kunne løse personaleproblemet, samtidig med at der helt oplagt er uudnyttede ressourcer i både det offentlige og det private system.

Jeg skal på denne baggrund meddele, at Det Radikale Venstre støtter forslaget, som vi mener vil føre til en betydelig bedre service for den enkelte høreapparaturbruger.

Jette Gottlieb (EL):

I Enhedslisten er vi selvfølgelig glade for, at regeringen besindede sig og ikke indførte et ge-

nerelt 3.000-kr.s-tilskud med brugerbetaling for resten af beløbet. Men vi mener, at alle former for brugerbetaling på området er urimelige, og sandt at sige er dette forslag jo i virkeligheden en variant af privathospitalsdiskussionen: Har du penge, kan du springe ventelisten over.

Vi er af den opfattelse, at det fagligt bedste tilbud til borgere med høreproblemer gives på landets audiologiske afdelinger, og vi kan så beklage, at der har været stigende problemer med ventetiderne. Vi synes faktisk, det er tarveligt over for de hørehæmmede, og det er jo først og fremmest, fordi kapaciteten er for lille. Men det i sig selv retfærdiggør ikke dette lovforslag, for mængden af kvalificeret personale på området vokser jo ikke af, at nogle patienter søger over i privat regi. Vi har intet imod, at de privatpraktiserende audiologer inddrages i løsningen af opgaven, men den mulighed har jo rent faktisk eksisteret i mange år.

Det er amterne, der fastsætter serviceniveauet på området, og amterne har i næsten 3 år kunnet bruge de samme private muligheder, som dette lovforslag handler om. Forskellen er bare, at amterne skulle afholde den fulde udgift, hvorimod borgerne ifølge lovforslaget selv skal betale den del af udgiften, der ligger over 3.000 kr.

Men selve privatiseringsdelen kan vi altså ikke støtte, og Enhedslisten kan derfor ikke støtte forslaget.

Tove Videbæk (KRF):

Kristeligt Folkeparti synes, at L 231 er et godt forslag. Vi synes, det er positivt, at vi med dette forslag kan gøre indhug i de lange ventelister, der er for at få høreapparater, og for Kristeligt Folkeparti er det ikke afgørende, om de hørehæmmede får hjælp i det offentlige eller det private system. For os er det vigtigste, at disse medborgere får den hjælp, de har brug for, og at der er nogle kvalitetsstandarder, så vi er sikre på, at kvaliteten af hjælpen er i orden.

Kristeligt Folkeparti kan støtte forslaget.

Tom Behnke (FRI):

Nogle gange kan det godt være lidt enerverende at være i et oppositionsparti, der bliver ved med at fremsætte forslag i Folketinget, og man ikke rigtig synes, det batter noget. Men heldigvis sker det jo, at nogle af de ideer, man kaster på banen, med tiden går hen og bliver vedtaget i Folketinget, og således også med dette lovforslag. Det er jo en idé, som vi tidligere har frem-

sat flere gange, og vi har flere gange argumenteret for, at det burde være sådan, netop fordi man med en sådan ordning kan få gjort noget ved ventelisterne og kan få en større valgfrihed og en større fleksibilitet ind i systemet.

Vi har tidligere fremsat forslag, som var mere beslutningsforslagsagtige, hvor vi kun kastede ideen på banen. Sidst vi fremsatte forslag på dette område, var i sidste folketingssamling, hvor L 171 blev fremsat den 3. februar sidste år. Det var meget mere konkret, og vi havde virkelig strammet os an for at være sikre på, at kvaliteten var i orden, også kriterierne for hvem det var, der kunne godkende, om man skulle have et høreapparat. Det var audiologer og audiologiske afdelinger, som skulle godkende og indstille til et høreapparat, så man var helt sikker på, at de mennesker, der visiterede, også virkelig var kvalificerede til at visitere til det rigtige.

Nu ser vi så et lovforslag fra regeringens side, hvor man kvalitetsmæssigt er rykket et trin længere ned, men vi tror ikke, det gør noget. Vi tror ikke, det gør noget, at man med forslaget overlader det til speciallæger, dvs. øre-/næse-/halsspeciallæger, at vurdere, om folk skal have et høreapparat, for vi kan jo forstå af stk. 6, at sundhedsministeren skal fastsætte nogle kriterier for kvaliteten. Vi har ladet os fortælle, at der er en bekendtgørelse på vej, hvor der bl.a. lægges op til, at der skal være en autorisationsordning, og præcis autorisationsordningen vil vi fra Frihed 2000's side holde meget øje med også bliver rigtig god.

Der skal også holdes øje med, at autorisationen bliver overholdt. Det er nemlig væsentligt, at det enten er en audiolog eller en audiolog-assistent med f.eks. minimum 2 års erfaring, der får lov til at være den, der kan visitere. Men ude hos en øre-/næse-/halsspecialist kan der jo sagtens være ansat en audiologassistent til at foretage lige præcis de ting og også være i stand til kvalitativt at vurdere, om der skal tildeles et høreapparat, og i givet fald hvilket høreapparat der skal være tale om, så det er vi meget fortrøstningsfulde over for. Men vi vil holde øje med, hvordan udviklingen bliver.

Med andre ord: Vi støtter altså lovforslag nr. L 231, som er en idé, vi selv har fostret, og som nu viser sig at kunne føres ud i livet.

En ting, vi til gengæld ikke er så tilfredse med i forslaget, og som vi håber at få gjort noget ved under udvalgsbehandlingen, er beløbet.

Det viser sig jo, at i f.eks. Ringkøbing Amt har man nu kørt en forsøgsordning i en periode, netop med et tilskud i den størrelsesorden, og det har vist sig, at det flytter faktisk ikke rigtig noget, fordi tilskuddet er for lille. Det modsvarer ikke de faktiske omkostninger, derfor har det ikke flyttet noget, og det er jo synd. Hvis man vedtager en lov med en god intention og hensigt, men det så viser sig, at den på grund af beløbets størrelse ikke flytter noget alligevel, er vi jo lige vidt, for så har vi ikke opnået det, vi ønskede, og så har regeringen ikke opnået det, regeringen ønskede med lovforslaget. Det ville jo være ærgerligt, og derfor skal vi under udvalgsbehandlingen have set på beløbets størrelse.

I Viborg Amt har man regnet sig frem til en gennemsnitspris på 3.400 kr. plus moms, mens forslaget taler om 3.000 kr. uden moms. Enten skal vi altså lægge momsen oveni eller forhøje beløbet væsentligt, og det, vi vil prøve at arbejde frem imod, er, at beløbet bliver 3.400 plus moms. Så er vi oppe i en beløbsstørrelse, hvor vi ved, at konkurrencen bliver fair og lige, og så ved vi, at formålet med lovforslaget vil blive indfriet.

Vi vil allerede på nuværende tidspunkt bebude et ændringsforslag, men vi håber meget, at vi under udvalgsbehandlingen kan nå frem til et konstruktivt kompromis, så dette lovforslag, som vi i sin tid har fostret, bliver gennemført og bliver virkelighed, så ventelisterne kan blive forkortet, og de, der har høreproblemer, kan få en væsentlig bedre service, end tilfældet er i dag.

Socialministeren (Henrik Dam Kristensen):

Det står sådan set kun tilbage for mig at takke langt, langt de fleste ordførere for positive meldinger. Jeg tror, udtrykket »et godt lovforslag« blev brugt op til flere gange, og jeg er sikker på, at vi med forslaget får taget fat på at løse det alvorlige problem, som også mange påpegede i deres ordførertaler.

Jeg vil sige til Folketingets Socialudvalg, at vi fra ministeriets side skal gøre, hvad vi kan, for at sagen kan blive behandlet ordentligt og tilfredsstillende i udvalget. Vi vil svare på spørgsmålene så hurtigt og præcist, som vi kan, og jeg takker endnu en gang for den velvillige behandling.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Første behandling af lovforslag nr. L 232: Forslag til lov om ændring af lov om social service og lov om retssikkerhed og administration på det sociale område. (Styrkelse af den særlige støtte til børn og unge og om dispensationsadgang ved nedsættelse af børn og unge-udvalg).

Af socialministeren (Henrik Dam Kristensen). (Fremsat 30/3 2000).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

René Skau Björnsson (S):

Socialdemokratiet har set frem til det her lovforslag. Det er et virkelig godt lovforslag med mange nye, positive tiltag i år for belastede familier og truede børn.

Jeg synes også, der er al mulig grund til at rose det arbejde, der er gået forud for lovforslaget. Lovforslaget er et resultat af et langvarigt og frugtbart samarbejde mellem forskellige organisationer, Folketingets partier og regeringen. Der har været god tid til at vende hver en sten, og resultatet er absolut blevet godt.

Noget af det, som vi i Socialdemokratiet sætter ekstra stor pris på, er, at lovforslaget tager udgangspunkt i barnets bedste, at foranstaltninger skal ske til barnets bedste. Vi får med forslaget sat barnets rettigheder i fokus, og de kommer til at veje tungere end før, for som lovgivningen ser ud i dag, tages der alt for meget hensyn til forældrene i forhold til barnet. I fremtiden skal der, når der er konflikt mellem barnets og forældrenes interesser, lægges afgørende vægt på barnets bedste, og det er et stort skridt i den rigtige retning.

Jeg vil gerne fremhæve nogle af enkeltelementerne i lovforslaget, som Socialdemokratiet betragter som væsentlige. For det første er det